

Daar zit ik weer aan mijn bureau. Ik heb de lezingen van vandaag een paar keer gelezen, heb ze wat laten gisten in mijn hart en mag nu op papier zetten wat de Geest uit mijn pen laat vloeien. Het eerste wat er in mij beweegt, is mijn geheugen. Ik lees over Nazareth, Kafarnaüm en over het meer van Galilea. Allemaal plaatsen waar ik al een paar keer mocht zijn en die levendig in mijn geheugen gegrift staan. Een prachtig land, waar Jezus Zijn voetstappen gezet heeft en waar Hij voor ons de hemel geopend heeft. Ik zie Hem, bedroefd over wat Zijn neef Johannes overkomen is, nadenkend zitten aan de rand van het meer. Mijmerend misschien, en aan Zijn Vader de moed vragen om Zijn werk op te pakken, Zijn werk waarvoor Hij op aarde is.

Gesterkt door de Heilige Geest staat Hij op en ziet Hij twee vissers. Simon Petrus en zijn broer Andreas. Hij loopt op hen af en zegt; "Volg Mij, Ik zal u vissers van mensen maken." Ze vragen niet, ze twijfelen niet, ze discussiëren niet, ze laten hun netten in de steek en volgen Jezus. Iets verderop ziet Jezus weer twee vissers, Jacobus en Zebedeus, ook twee broers en hier gebeurd hetzelfde. Ze laten hun boten en hun vader achter en volgen Jezus. Waarom zou je, je kunnen afvragen. Moeten ze niet eerst overleggen met hun vrouwen of hun ouders? Hoe zit het met hun broodwinning? Wie zorgt er voor hun boten, hun huizen en ga zo maar door. Allemaal zaken die wij, als gezond redenerende mensen ons eerst zouden afvragen.

Ik, als getrouwde man, vader van drie dochters en opa van acht kleinkinderen, zou dit niet durven. Ik heb een hypotheek, een baan, zorg voor mijn gezin en de verantwoordelijkheid voor mijn baan. Verder heb ik mijn werk in de parochie, de diverse organisaties waar ik werk voor doe en ook nog een klein beetje een sociaal leven. Kortom ik zit nogal verweven in de netten, de vissersnetten, van deze wereld.

Alleen al het feit dat ik deze opsomming maak, betekend dat ik mij niet vrij voel om alles los te laten, zoals de apostelen doen, en Jezus te volgen.

Misschien gaat deze vergelijking niet helemaal op. Ik weet te weinig van de wereld waarin de apostelen leefden. Hypotheken...ik denk niet dat zij die hadden. Werk in de parochie?

Misschien wat vrijwilligerswerk in de synagoge. Verantwoordelijkheid voor hun gezin, hun ouders en grootouders? Zeker wel. De sociale zorg, geleverd door de overheid, voor zover die al bestond, zal zeker niet te vergelijken zijn geweest met hoe wij het nu hebben.

Maar toch.....toch; "Terstond lieten zij hun netten in de steek en volgden Hem." En toch...toch; "Onmiddellijk lieten zij de boot en hun vader achter en volgden Hem."

Ik kan natuurlijk alleen voor mijzelf spreken als ik zeg dat ik wel een volgeling van Jezus ben, maar zeker niet zo radicaal als Petrus en zijn vrienden. Maar ik probeer, gewoon op mijn eigen manier, mijn eigen niveau, Hem te volgen en dat maakt mijn leven rijk en mooi.

Zou ik meer willen? Zou ik radicaler willen zijn en alles achterlaten en de wereld intrekken om de mensen die Jezus nog niet kennen, of begrijpen, te vertellen over Hem? Ja, natuurlijk, maar mijn eerste roeping is mijn vrouw en kinderen. Daar ligt mijn grootste taak. Daarna ligt mijn roeping om te getuigen van Jezus onmetelijke Liefde en dat probeer ik voor de volle 100 % te doen, hier in de plaats waar ik geroepen ben.

En hoe zit dat bij u? bent u zo radicaal als de apostelen, of zit u net zo verstrikt in de netten van onze maatschappij zoals ik dat ben?....

Maakt u zich geen zorgen. God ziet in uw hart. Hij weet waar uw gevechten, uw strijd zich afspeelt en hoe u, net zoals ik, worstelt met de invulling van ons geloof.

Zolang wij ons best blijven doen in deze wereld en altijd Gods plan voor ogen blijven houden, zal God ons nooit in de steek laten. Want Hij is de Vader die altijd van ons houdt en voor ons zorgt. Amen

